

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 43Cbi/2/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6114202745
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 10. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miroslava Púchovská
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2021:6114202745.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Miroslavy Púchovskej, členiek senátu JUDr. Miriam Boborovej Sninskej a Mgr. Radoslavy Strhárskej v právnej veci žalobcu BMK Konkurz, k.s., so sídlom správcovskej kancelárie A. Kmeťa 19, 010 01 Žilina, IČO:44 434 774, správca úpadcu CONUS BB spol. s r.o., so sídlom Havranské 11, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 36 009 911, zastúpenému Advokátska kancelária Kadura a spol., so sídlom Republiky 16, 010 01 Žilina, proti žalovanému V., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. XXX XX A. zastúpenému JUDr. František Vavrač, advokát, Horná 51, 974 01 Banská Bystrica, o zaplatenie 46.471,49 eur s príslušenstvom taktó

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 46.471,49 eur s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 46.471,49 eur od 1.9.2009 do zaplatenia.

II. Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa podanou žalobou domáhal zaplatenia sumy 46 657,38 Eur s príslušenstvom. V priebehu konania žiadal, aby súd konanie o 185,89 Eur zastavil a v tejto časti zobral žalobu späť. Svoju žalobu odôvodnil tým, že Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením zo dňa 06. 05. 2003 pod č. k. 36K/210/2002 vyhlásil konkurz na majetok dlžníka CONUS BB spol. s r.o. a do funkcie správcu konkurznej podstaty ustanovil JUDr. Dagmar Vavrekovú. Následne Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením zo dňa 09. 12. 2003 ustanovil do funkcie správcu konkurznej podstaty Mgr. Petra Noska. Žalobca bol uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici, ktoré bolo zverejnené v Obchodnom vestníku č. 159/2012 v konkurznej veci úpadcu CONUS BB spol. s r.o. „v konkurze“ zo dňa 03. 08. 2012 ustanovený do funkcie správcu konkurznej podstaty. Uvedeným uznesením bol súčasne z funkcie správcu konkurznej podstaty odvolaný doterajší správca konkurznej podstaty - žalovaný. Žalovanému bol od 30. 05. 2012 pozastavený výkon činnosti správcu. Žalovaný predložil dňa 30. 07. 2010 Krajskému súdu v Banskej Bystrici konečnú správu o speňažovaní majetku úpadcu CONUS BB spol. s r.o., z ktorej vyplýva, že za obdobie vykonania funkcie správcu konkurznej podstaty Mgr. Noskom bola do konkurznej podstaty získaná suma 70 540,45 Eur, pričom po odpočítaní odmien správcov, vyplatených pohľadávok proti podstate a nákladov spojených s výkonom funkcie správcu bola na uspokojenie pohľadávok konkurzných veriteľov určená suma 42 486,03 Eur. Do konkurzného konania bolo celkovo prihlásených 224 veriteľov s pohľadávkami v celkovej hodnote 20 063 683,03 Eur. Po vykonaní prieskumného pojednávania a popretí pohľadávok zostalo celkovo prihlásených pohľadávok 13 278 508,19 Eur. Z konečnej správy správcu Mgr. Petra Noska vyplýva, že k speňaženiu podstatnej časti majetku úpadcu či už predajom drobného hmotného investičného majetku, alebo speňažovaním prostredníctvom vymáhania pohľadávok došlo začiatkom roka 2009 a boli tak získané finančné prostriedky v celkovej výške 1 655 588,40 Sk. Správca konkurznej podstaty následne požiadal príslušný konkurzný súd, aby vydal opatrenie, ktorým vylúči majetok z konkurznej podstaty z dôvodu jeho nespeňažiteľnosti,

ktorým súd vyhovel. Z uvedeného vyvodil žalobca, že správca konkurznej podstaty mal v zmysle zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní bezodkladne pristúpiť k rozvrhovému konaniu a následne uspokojovaniu veriteľov, ktorí mali svoje pohľadávky v konkurznom konaní prihlásené. Správca konkurznej podstaty - žalovaný, uzavrel dňa 14. 07. 2009 so spoločnosťou CI HOLDING, akciová spoločnosť, obchod „vystavenie zmenky za odplatu“. Jediným dokladom o uzavretí tohto obchodu je „konfirmácia o uzavretom obchode“ zo dňa 14. 07. 2009. V zmysle priloženej konfirmácie o uzavretom obchode bola vystavená zmenka vystaviteľom CI HOLDING, akciová spoločnosť, druh vlastná zmenka bez protestu v nominálnej hodnote 46 657,38 Eur, ktorá bola splatná dňa 31. 08. 2009. Majiteľom zmenky sa stal žalovaný, ako správca konkurznej podstaty úpadcu CONUS BB spol. s r.o. Zmenka nikdy zaplatená nebola. Žalobca zároveň konštatuje, že spoločnosť CI HOLDING, akciová spoločnosť nemala v čase uzatvárania hore uvedeného obchodu v predmete činnosti obchodovanie s cennými papiermi, ani vykonávanie činnosti na základe zmlúv v zmysle § 34 až § 37 zákona č. 600/1992 Zb. o cenných papieroch. Na majetok spoločnosti CI HOLDING, akciová spoločnosť bol dňa 02. 06. 2012 vyhlásený konkurz. Do konkurzného konania bola prihlásená pohľadávka úpadcu CONUS BB spol. s r.o. titulom vystavenej zmenky, avšak predpoklad uspokojenia je zanedbateľný. V čase podania žaloby bol žalovaný uznaný vinným rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 1T/4/2013 zo dňa 10. 06. 2013, a to z obzvlášť závažného zločinu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku. V rozhodnutí bolo konštatované, že žalovaný neoprávnene investoval a vložil finančné prostriedky z účtu úpadcu v celkovej výške 46 471,49 Eur. U žalovaného sa predpokladá odborná spôsobilosť, a nakoľko žalovaný ako správca konkurznej podstaty takto nekonal, spôsobil škodu úmyselne. Zároveň žalobca konštatoval, že správca má postupovať s odbornou starostlivosťou a zodpovedá za škodu vzniknutú porušením povinností, ktoré mu ukladá zákon a správca nesmie na úkor podstaty uzatvárať zjavne nevýhodné zmluvy.

2. Žalovaný vo svojom vyjadrení zo dňa 20. 05. 2015 žiadal, aby súd konanie prerušil až do právoplatného rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky o dovolaní proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 3To/29/2014-2815. Zároveň v podaní uviedol, že z dikcie § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka vyplýva, že škoda musí vzniknúť, nemôže ísť o škodu, ktorá vznikne až v budúcnosti. V opačnom prípade by bolo nutné usudzovať o akejsi budúcej zodpovednosti za škodu v čase, kedy predpoklady zodpovednosti správcu za škodu ešte nie sú neplnené. Podľa jeho názoru škoda ešte nevznikla a nemôže na strane žalovaného vzniknúť zodpovednosť za škodu. Dôkazné bremeno zaťažuje poškodeného. Žaloba podľa jeho názoru bola podaná predčasne. Škoda musí byť presne vyčíslená, v čase podania žaloby vyčíslená nebola, nakoľko prebieha konkurzné konanie. O majetkovú ujmu by išlo iba v prípade, ak by pohľadávka voči úpadcovi nemohla byť žiadnym spôsobom uspokojená, ani vymáhaná.

3. Okresný súd Banská Bystrica, na ktorom bolo pôvodne konanie začaté, uznesením č. k. 16Cb/2/2014-75 zo dňa 8.10.2015 prerušil konanie do právoplatného skončenia veci vedenej na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 1 T 4/2013.

4. Písomným podaním zo dňa 27.2.2019 žalobca na základe výzvy okresného súdu, aby opravil a doplnil svoju žalobu zo dňa 4.2.2014 o náležitosti žaloby v zmysle ust. § 132 až 137 CSP oznámil, že bol uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 13.8.2012, ktoré bolo zverejnené v Obchodnom vestníku č. 159/2012 ustanovený do funkcie správcu konkurznej podstaty úpadcu CONUS BB, s. r. o. „v konkurze“. Uvedeným uznesením bol súčasne z funkcie správcu odvolaný žalovaný - doterajší správca konkurznej podľa. Ďalej uviedol, že zo žaloby a jej príloh vyplýva, že žalovaný speňažil majetok úpadcu v celkovej výške 70.540,45 eur. Žalovaný predložil dňa 30.7.2010 Krajskému súdu v Banskej Bystrici konečnú správu o speňažovaní majetku a žalovaný následne požiadal príslušný konkurzný súd, aby vydal opatrenia, ktorými vylúči majetok z konkurznej podstaty z dôvodu jeho nespeňažiteľnosti, ktorým súd vyhovel. Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením zo dňa 21.9.2010, vykonateľným dňa 27.10.2010 schválil konečnú správu o speňažení majetku z podstaty. Následne bol žalovaný povinný pristúpiť k vykonaniu rozvrhu výťažku podľa § 31 až 33 ZKV a pomerne uspokojiť veriteľov, ktorých pohľadávky boli v konkurze zistené. Namiesto toho žalovaný uzavrel ešte dňa 14.7.2009 so spoločnosťou CI HOLDING, a.s. obchod „Vystavenie zmenky za odplatu“. Jediným dokladom o uzavretí tohto obchodu je konfirmácia o uzavretom obchode zo dňa 14.7.2009. V zmysle priloženej konfirmácie o uzavretom obchode bola vystavená zmenka vystaviteľom CI HOLDING, akciová spoločnosť Bratislava, druh: vlastná zmenka bez protestu v nominálnej hodnote 46.657,38 eur, splatná dňa 31.8.2009. Majiteľom zmenky sa stal Mgr. Peter Nosko, správca konkurznej podstaty úpadcu CONUS BB, spol.s.r.o. so sídlom Havranské 11,

Banská Bystrica, IČO:36 009 911. Zmenka nikdy nebola zaplatená. Ďalej poukázal na konanie vedené na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 1T 4/2013, v rámci ktorého bol v čase podania žaloby žalovaný rozsudkom zo dňa 10.11.2013 uznaný za vinného z obzvlášť závažného zločinu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku. Trestné konanie sa skončilo oslobodením žalovaného spod obžaloby. Dôvodom, pre ktorý bol žalovaný oslobodený spod obžaloby bola skutočnosť, že Najvyšší súd SR rozsudkom č. k. 3Tdo 55/2015 konštatoval, že pôvodným odsudzujúcim rozsudkom Krajského súdu Žilina č. k. 3To 29/2014 bol porušený zákon. Najvyšší súd SR dospel k záveru, že trestného činu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku sa možno dopustiť iba porušením špeciálnej a explicitne vyjadrenej právnej povinnosti, pričom všeobecná a abstraktná norma, ako je povinnosť správcu vykonávať funkciu s obdobnou starostlivosťou podľa § 8 ZKV žiadnu konkrétnu povinnosť neukladá. Žalobca vo vyjadrení uviedol, že konanie žalovaného bolo v trestnom konaní riadne ustálené (je nepochybné, že ku skutku došlo tak, ako je opísaný v skutkovej vete), k oslobodeniu žalovaného spod obžaloby došlo pre jej spochybnenie alebo vyvrátenie samotného skutku, ale pre iné právne posúdenie tohto skutku z hľadiska trestného práva. Uviedol, že ak aj bol žalovaný oslobodený spod obžaloby pre skutok, ktorý je tiež skutkovým základom žaloby v tejto veci, nezabavuje ho to automaticky zodpovednosti za škodu podľa princípov Občianskeho práva. Uviedol, že zodpovednosť podľa § 8 ods. 2 ZKV sa považuje za subjektívnu zodpovednosť s prezumpciou viny a s možnosťou exkulpácie. Správca zodpovedá za škodu spôsobenú neplnením povinností vôbec, ale aj spôsobenú plnením povinností, ale v rozpore s požiadavkou odbornej starostlivosti. V tomto konkrétnom prípade žalovaný porušil svoju povinnosť postupovať s odbornou starostlivosťou tým, že finančné prostriedky vo výške 46.471,49 eur zo zákona určené výlučne na uspokojenie veriteľov formou rozvrhu investoval do nebankovej spoločnosti CI HOLDING, akciová spoločnosť, teda do subjektu, ktorý nie je chránený pred náhlou insolventnosťou prostredníctvom bankového dohľadu Národnej banky Slovenska v zmysle zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách. Žalobca poukázal na to, že žalovaný vôbec nebol oprávnený tieto finančné prostriedky kedykoľvek a kdekoľvek investovať, naopak jeho povinnosťou bolo pristúpiť k vykonaniu rozvrhu výťažku podľa § 31 a 33 ZKV. Škoda teda vznikla už porušením tejto povinnosti. Navyše žalovaný porušil aj svoju povinnosť postupovať s odbornou starostlivosťou tým, že finančné prostriedky určené na uspokojenie veriteľov vložil do vysokorizikového obchodu, ktorý nebol nijakým spôsobom zabezpečený pred prípadnou insolvenciou a do obchodnej spoločnosti, ktorá v čase uzatvárania predmetného obchodu nebola oprávnená na obchodovanie s cennými papiermi ani vykonávanie činností na základe zmlúv podľa § 34 až 37 zák. č. 600/1992 Zb. o cenných papieroch, čo vyplýva z výpisu z obchodného registra. Nejednalo sa ani o subjekt, pri ktorom by bol vkladateľ ochránený v zmysle zákona č. 118/1996 Zb. o ochrane vkladov. Práve v tom vidí žalobca porušenie povinnosti žalovaného postupovať s odbornou starostlivosťou, keďže žalovaný bol v rozhodnom období správcom aj advokátom a musela mu byť preto zrejme vysoká miera rizika pri uzatváraní zmlúv, ktorými finančné prostriedky z konkurzu investoval. Povinnosť postupovať s odbornou starostlivosťou v tomto konkrétnom prípade jednoznačne zakazovala správcovi konkurznej podstaty investovať výťažok speňaženia do rizikového a absolútne nezabezpečeného obchodu. Navyše žalovaný porušil povinnosť podľa § 14 ods. 8 ZKV. V týchto skutočnostiach žalobca vidí jednoznačné porušenie povinnosti žalovaného.

5. Dôsledkom tohto porušenia povinností bola škoda spočívajúca v úbytku majetku tvoriaceho konkurznú podstatu, ktorej správcom je žalobca. Tento úbytok majetku je zjavne nezvratný, keďže na majetok spoločnosti CI HOLDING, akciová spoločnosť bol dňa 2.6.2012 uznesením Okresného súdu Bratislava I. vyhlásený konkurz. Do tohto konkurzného konania bola prihlásená pohľadávka úpadcu CONUS BB spol.s.r.o. titulom vystavenej zmenky, avšak predpoklad uspokojenia je zo zistených informácií o stave majetku zanedbateľný. Výška škody sa rovná sume finančných prostriedkov, ktoré žalovaný vložil do nebankového subjektu CI HOLDING, akciová spoločnosť, t. j. suma 46.471,49 eur. Z tohto dôvodu žalobca vzal žalobu v časti 185,89 eur späť.

6. Príčinná súvislosť medzi porušením povinnosti žalovaného tak, ako uviedol a vznikom škody spočíva v tom, že k úbytku majetku tvoriaceho konkurznú podstatu došlo výlučne konaním žalovaného, keďže iba žalovaný ako správca konkurzu mal povinnosť konať s odbornou starostlivosťou. Žiadna iná osoba túto povinnosť nemala, nemožno preto ani uvažovať o eventuálnej zodpovednosti osôb konajúcich v mene nebankovej spoločnosti, do ktorej žalovaný finančné prostriedky vložil alebo iných osôb. Žalobca zároveň spolu so zaplatením istiny si uplatnil aj úrok z omeškania vo výške 9% ročne podľa ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka od nasledujúceho dňa po dni splatnosti zmenky, ktorú vystavila spoločnosť CI HOLDING, akciová spoločnosť.

7. Na vyjadrenie a doplnenie žaloby reagoval vo vyjadrení z 2.5.2019 žalovaný, ktorý navrhol, aby súd doplnenie žaloby posúdil z hľadiska § 129 ods. 1, 2 CSP z hľadiska úplnosti a zrozumiteľnosti vo vzťahu k § 132 ods. 1 CSP a vyzval ho na pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností, označenia dôkazov na ich preukázanie, o čom ho súd poučí alebo aby súd žalobu v celom rozsahu zamietol a priznal žalovanému náhradu trov konania vo výške 100%.

8. K odseku 2,3,4 vyjadrenia žalovaný uviedol, že vôbec nie je rozhodná skutočnosť, kedy speňažil majetok úpadcu, ale to, kedy bola podaná konečná správa spolu s vyúčtovaním súdu tak, ako to ukladá § 29 ods. 1 ZKV, lebo po jej podaní ide celý zložitý proces prejednávania tejto konečnej správy súdom, po ktorom nasleduje jej vyvesenie na úradnej tabuli, námietkové konanie, za ktorým nasleduje konečné prejednanie správy súdom. Ak celý proces prebehne (časovo zdĺhavý proces), súd vydá uznesenie o schválení konečnej správy a po jeho právoplatnosti rozvrhové uznesenie a doručí ho účastníkom. Toto sa stalo uznesením zo dňa 21.9.2010, vykonateľným dňa 27.10.2010, preto žalovaný nerozumie, prečo mu je vytýkané, že takmer rok a pol pred právoplatnosťou rozvrhového uznesenia uzavrel zmenkový obchod. Ďalej uviedol, že ak žalobca v súvislosti s jeho oslobodením spod obžaloby a citovaním dovolacieho rozhodnutia NS SR sp. zn. 3Tdo 55/2015 použil výklad trestného činu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku pozabudol, že skutková podstata trestného činu porušovania povinností pri správe cudzieho majetku vyjadruje objektívnu stránku tohto trestného činu protiprávnosť, teda tú povinnosť, ktorú mu ukladá ZKV a vo vzťahu k § 8 ZKV tu máme súdne konformný výklad dovolacím súdom NS SR v tom, že takého porušenia povinností vo vzťahu k § 8 sa môže dopustiť cez túto všeobecnú abstraktnú normu len takým porušením špeciálne a explicitne vyjadrenej povinnosti v ZKV, ktorá musí byť zistená, ergo povinnosť § 8 ZKV sama o sebe nemôže založiť protiprávnosť, ak na ňu nie je naviazané konkrétne porušenie povinností. Ďalej uviedol, že ak žalobca pripomína, že jeho konanie bolo v trestnom konaní ustálené, tak toto je pravda, ale ak chce s takýmto ustálením narábať, musí tvrdiť a navrhnúť taký dôkaz, ktorý toto konanie osvedčuje. Takýto dôkaz podľa názoru žalovaného produkovaný nebol a súd sám od seba ho ani nemôže vykonať. V časti II. sa žalobca snaží tvrdiť protiprávnosť konania žalovaného, a to dokonca podľa ust. § 8 ods. 2 v rozpore s výkladovou smernicou dovolacieho súdu. Aj to svedčí o tom, že zodpovednosť žalovaného ani z hľadiska právneho posúdenia nemôže byť preukázaná. Ďalej namietol, že žalobca svoje tvrdenie „žalovaný vôbec nebol oprávnený tieto prostriedky kedykoľvek investovať“ nepreukázal konkrétnym uvedením akejkoľvek povinnosti, ktorá zo ZKV vyplýva. Pokiaľ žalobca uvádza všeobecné tvrdenie, že žalovaný porušoval všeobecne záväzným právnym predpisom ustanovenú povinnosť opatrovať alebo spravovať cudzí majetok, právna otázka je, aký všeobecne záväzný právny predpis žalovaný porušil, keď ZKV nemá kogentné ustanovenie o takomto zákaze. V prípade CI HOLDING, akciová spoločnosť nešlo o nebankový subjekt, ale štandardný podnikateľský subjekt, ktorý navyše v čase, keď žalovaný poskytoval finančné prostriedky, mal poskytnuté okrem iného dva úvery od Poštovej banky, a.s., ktoré boli splatné v roku 2010, (každý z nich asi na 200 mil. Sk). Ešte v čase 2.12.2009, kedy Poštová banka, a.s. urobila default splatnosť všetkých dlhov, dlžná suma predstavovala 151.000.000,--Sk - 5.012.281,74 eur, (a to z dôvodu nesplatenia časti jednej jedinej splátky za mesiac november 2009).

9. Vo veci rozhodol Okresný súd Banská Bystrica rozsudkom sp. zn. 16Cbi 2/2014-218 zo dňa 27.11.2019, ktorým prvou výrokovou vetou žalobu o zaplatenie 46.471,49 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne od 1.9.2009 do zaplatenia zamietol, druhou výrokovou vetou konanie o zaplatenie 185,89 eur zastavil a treťou výrokovou vetou zaviazal žalobcu zaplatiť žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100% do troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým vyšší súdny úradník rozhodne o ich výške.

10. Na základe odvolania podaného žalobcom Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací uznesením č. k. 43CoKR 19/2020-247 zo dňa 20. augusta 2020 rozhodnutie Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 16Cbi 2/2014-218 zo dňa 27. novembra 2019 v napadnutom výroku I. a III. zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Odvolací súd rozhodnutie Okresného súdu Banská Bystrica a napadnutej prvej a tretej výrokovej vete zrušil z dôvodu, že konkurz na majetok dlžníka bol vyhlásený Krajským súdom v Banskej Bystrici za účinnosti zákona č. 328/1991 Zb. a keďže šlo o spor vyvolaný osobitnou povahou konkurzného konania, podľa okolností, ktoré tu boli v čase začatia konania, na konanie bol podľa § 372n OSP výlučne miestne príslušný Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd, na ktorom sa do 31.12.2005 podľa právnej úpravy účinnej do 31.12.2005 začalo konkurzné konanie dlžníka.

11. Preto prihladnutím na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok, a to podmienky príslušnosti, odvolací súd dospel k záveru, že vo veci konal nepríslušný súd, pretože miesto všeobecného súdu žalovaného bol na konanie v tomto spore vyvolanom a súvisiacom s konkurzným konaním dlžníka, výlučne miestne príslušný Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd, na ktorom sa konkurzné konanie začalo do 31.12.2005 podľa právnej úpravy účinnej do 31.12.2005. Uviedol, že v ďalšom konaní súd prvej inštancie podľa § 43 ods. 1 CSP postúpi spor Krajskému súdu v Banskej Bystrici ako súdu výlučne miestne príslušnému, ktorý bude následne vo veci konať.

12. Na základe rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici ako súdu odvolacieho Okresný súd Banská Bystrica postúpil podaním dňa 10.9.2020 vec Krajskému súdu v Banskej Bystrici ako výlučne miestne príslušnému súdu s tým, že o postúpení veci boli upovedomení právni zástupcovia strán sporu.

13. Po predložení spisu Krajskému súdu v Banskej Bystrici súd vytýčil pojednávanie na deň 20.10.2021 s tým, že vzhľadom na čiastočné zastavenie konania v časti o zaplatenie 185,89 eur zostalo predmetom sporu zaplatenie sumy 46.471,49 eur.

14. Právny zástupca žalobcu na pojednávaní zotrval na podanej žalobe a dôvodoch, ktoré podrobne rozvinul v priebehu konania, najmä podaním z 27.2.2019. Opätovne tvrdil, že žalobca porušil svoje povinnosti konať s odbornou starostlivosťou a výťažok zo speňaženia nevyplatil prihláseným veriteľom, ale v rozpore s ust. § 14 ods. 8 ZKV uzavrel zjavne nevýhodnú zmluvu.

15. Uviedol, že v situácii po speňažení podstaty je povinnosťou správcu rozdeliť výťažok v súlade s rozvrhom, správca však takto nepostupoval, podľa názoru žalobcu v tej situácii, v akej správca bol nemal inú zákonnú možnosť, než vykonať rozvrh a s týmito peňažnými prostriedkami, ktoré získal speňažovaním, nemohol nakladať žiadnym iným spôsobom než tak, že ich mal rozdeliť medzi veriteľov. Namiesto toho žalovaný uzavrel zmluvu, ktorá bola krajne riziková a nebol vôbec oprávnený takú zmluvu uzatvoriť. Zákon žalovaného neoprávňoval prostriedky akokoľvek investovať, navyše žalovaný tieto peňažné prostriedky vložil do vysokorizikového obchodu so spoločnosťou CI Holding, ktorá v tom čase nemala oprávnenie na obchodovanie s cennými papiermi, také oprávnenie mala spoločnosť do roku 2009, táto spoločnosť nepodliehala kontrole. Národnej banky Slovenska, vklady neboli nejakým spôsobom chránené tiež podľa zákona č. 118/96 o ochrane vkladov. Tento obchod takisto nebol nijako zabezpečený, žalovaný ako správca, čiže odborne zdatná osoba si mal byť vedomý, že takýto obchod môže skončiť aj stratou, čo sa aj stalo. Tým, že žalovaný porušil povinnosť postupovať s odbornou starostlivosťou podľa § 8 ods. 2 ZKV, výška žalovaného nároku na náhradu škody zodpovedá výške peňažných prostriedkov, o ktoré bola konkurzná podstata ukrátená uzatvorením tohto krajne rizikového obchodu, ktorý „nevyšiel“. Tá výška je 46.471,79 eur. Má za to, že žalovaný musí niesť právnu zodpovednosť za stav, kedy sú veritelia ukrátení na svojom uspokojení v dôsledku rizikového protiprávneho konania žalovaného. Vo všetkom ostatnom odkazuje na tie písomné vyjadrenia, ktoré boli doložené do spisu a navrhol, aby súd zaviazal žalovaného k zaplateniu sumy 46.471,49 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne od 1.9.2009 do zaplatenia a k náhrade trov konania 100%.

16. Právny zástupcu žalovaného na pojednávaní uviedol, že vychádzajúc zo zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu je zrejmé, že merito veci sa venovalo otázke príslušnosti súdu, a len v menšej miere sa vyjadrovalo k otázkam náležitého odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie, kde sú zásadné pochybenia, ako nedostatok dôvodov. Je nutné nanovo konštatovať dôvody, pretože pôvodný odsudzujúci rozsudok prestal existovať tým, že následne bol klient spod obžaloby oslobodený. Vo všetkých prípadoch ide o tvrdenia o tom, že zodpovednosť za náhradu škody je daná, ale sa tu opomína pomerne závažné právne posudzovanie, odvolací súd sa okrajovo dotkol takej skutočnosti, že konštrukcia náhrady škody nie je totožná s trestnou zodpovednosťou, my sme tvrdili, že objektívna stránka žalovaného činu je z hľadiska porušenia povinnosti pri správe totožná s porušením povinnosti pri náhrade škody. A tá totožnosť je zrejmalá, pretože aj trestný súd skúmal, či porušil, v akej miere a ktorú povinnosť a v rámci posudzovania týchto skutočností dovolací súd dospel k záveru, kde povedal, že nedošlo k porušeniu a navyše poskytol ústavne konformný výklad ust. § 81, kde akceptoval naše vyjadrenie o abstrakcii normy a porušenia sa musí vždy viazať na konkrétne porušenie a až vtedy sa spustí zodpovednosť a to, že táto skutočnosť je pre súd prvej inštancie záväzná je dôležitá aj z toho dôvodu, že rozhodnutie R 22/79 na strane 737 komentár prof. Števéčka hovorí, že súd musí skúmať, či v civilnoprávnej zodpovednosti jej znakom je tá istá skutočnosť, ktorá bola posudzovaná v trestnom konaní. Tvrdí, že ak trestný súd v oslobodzujúcom rozsudku na príkaz dovolacieho súdu povedal, že

neexistujú zavinenie a objektívna stránka v tom znaku, ktorý je porušením právnej povinnosti nie je prítomná, znamená, že súd v zásade sa môže odkloniť, ale tie podmienky odklonu sú veľmi prísne v tej civilnoprávnej zodpovednosti. Nepochybne je senátu známe, že jedna z týchto vecí, ktoré sú takmer ako cez kopírak bola u JUDr. Jamriškovej právoplatne rozhodnutá, ale je tam podané dovolanie a práve tie otázky, ktoré aj v tomto konaní sa snaží súdu ponúknuť v tom dovolaní sú riešené na takej úrovni, kde to nie sú len zbožné želania, ale prísna argumentácia. Žalobca musí preukázať, o akú povinnosť ide, či je tam príčinná súvislosť, lebo aj otázka príčinnej súvislosti je zásadná, pretože k tej škode nedošlo preto, že porušil právnu povinnosť a následok, že je konkurz, lebo tam boli ešte ďalšie dva úvery od bánk vo výške 400.000,--korún a pre nezaplatenie jednej splátky jej časti, 13.000,-- sa spustil default Poštová banka urobila splatnosť všetkých úverov a v tej situácii, keď bolo splatných cez 200.000.000,--korún došlo k situácii, keď sa požadovalo vrátiť, to znamená, že v čase, keď sa robili aj zmenkové obchody to bol vysokobonitný subjekt. Nešlo o nebankovku, išlo o štandardný podnikateľský subjekt veľmi bonitný, ale prestal byť bonitný v momente, keď bol default, pretože nikto nemal naporúdzi okolo 250 miliónov v banke, a ešte aj toto mal vrátiť ten subjekt, ale nevrátil, a toto malo vplyv na zavinenie. Navrhol, nech žalobca predloží rozhodnutie o schválení konečnej správy a rozvrhové uznesenie a zistíme, či nedostatok peňazí bol dôvodom tohto, lebo tam bol strašne dlhý časový úsek, či čas, keď sa peniaze poskytovali a 10x, 13x, 12x, ten subjekt bol vysokobonitný.

17. Z obsahu spisu vyplýva, že Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením č. k. 36K 210/2002 zo dňa 16.05.2003 vyhlásil konkurz na majetok spoločnosti CONUS BB spol. s r.o., Banská Bystrica, IČO: 36 009 911, t.j. dlžníka na strane žalobcu v tejto prejednáwanej veci a za správcu konkurznej podstaty určil JUDr. Dagmar Vavrekovú, Banská Bystrica.

18. Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením č. k. 36K 210/2002 zo dňa 09.12.2003 vo veci vyhláseného konkurzu na majetok dlžníka ustanovil za správcu konkurznej podstaty Mgr. Petra Noska, Banská Bystrica, t.j. žalovaného v tejto prejednáwanej veci.

19. Krajský súd v Banskej Bystrici č. k. 36K 210/2002 zo dňa 13.08.2002, právoplatným dňa 06.09.2012, v konkurznej veci dlžníka zbavil žalovaného funkcie správcu konkurznej podstaty a ustanovil do funkcie správcu konkurznej podstaty BMK Konkurz, k.s., Žilina, t.j. žalobca v tejto prejednáwanej veci.

20. Žalovaný počas výkonu funkcie správcu konkurznej podstaty investoval časť finančných prostriedkov získaných ako výťažok z konkurzného konania úpadcu v uzavretých zmenkových obchodoch kúpou a predajom zmeniek vystavených spoločnosťou CI Holding, a. s. so sídlom Poľná 1, 811 08 Bratislava, IČO:36 020 095.

21. Hoci splatnosť sumy 46.471,49 eur dohodnutá v confirmácii zo dňa 14.7.2009 uplynula dňa 31.8.2009, zo strany spoločnosti CI Holding, a. s. nedošlo k zaplateniu zmenkovej sumy na účet úpadcu.

22. Podľa § 8 ods. 2 zákona č. 328/1991 Z. o konkurze a vyrovnaní (ďalej len ZKV), správca je povinný pri výkone funkcie postupovať s odbornou starostlivosťou a zodpovedá za škodu vzniknutú porušením povinnosti, ktoré mu ukladá zákon, alebo mu ich uloží súd.

23. Podľa § 8 ods. 5 predposledná veta ZKV, zbavením funkcie nezaniká správcova zodpovednosť podľa ods. 2 za čas výkonu funkcie.

24. Podľa § 420 ods. 1 OZ, každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti.

25. Podľa § 420 ods. 3 OZ, zodpovednosti sa zbaví ten, kto preukáže, že škodu nezavinil.

26. Súd na základe uvedeného pre zistenie, či žalovaný nesie zodpovednosť za škodu skúmal, či sú naplnené objektívne a subjektívne predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu v zmysle § 420 ods. 1 OZ.

27. Podľa ust. § 8 ods. 2 ZKV správca zodpovedá za spôsobenú škodu podľa ust. § 420 Obč. zákonníka. Základnými predpokladmi vzniku zodpovednosti za škodu sú porušenie právnej povinnosti, existencia škody, príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a škodou a zavinenie. Porušenie právnej povinnosti spočíva v existencii takeého úkonu, ktorý je v rozpore s objektívnym právom. K

porušení právnej povinnosti môže dôjsť buď protiprávnym konaním alebo opomenutím toho, čo malo byť v súlade s právom vykonané. Pod pojmom škody treba rozumieť ujmu, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného a ktorá je objektívne vyjadriteľná peniazmi ako všeobecným ekvivalentom. Príčinná súvislosť ako jedna zo zákonných požiadaviek vzniku zodpovednosti za škodu znamená, že medzi protiprávnym úkonom a vzniknutou škodou musí byť vzťah príčiny a následku. Existencia príčinnej súvislosti musí byť v každom konkrétnom prípade bezpečne preukázaná, nemožno ju len predpokladať. Vzťah medzi protiprávnym úkonom a vznikom škody musí byť bezprostredný a nie sprostredkovaný. Pre splnenie podmienok zodpovednosti nie je rozhodujúce, či škoda bola spôsobená úmyselne alebo z neobľahosti. Toto rozlíšenie je relevantné z hľadiska rozsahu náhrady škody. Občianskoprávna úprava vychádza z prezumpcie zavinenia, zavinenie sa predpokladá. Tento predpoklad sa vzťahuje len na zavinenie neobľahostné, neplatí pre zavinenie úmyselné, ani pre hrubú neobľahosť. Občiansky zákonník však umožňuje zbaviť sa zodpovednosti (tzv. exkulpáciu). Škodca musí preukázať existenciu takých okolností, z ktorých možno spoľahlivo vyvodiť, že škode nemohol zabrániť ani pri vynaložení všetkého úsilia, ktoré bolo možné od neho objektívne požadovať.

28. Medzi žalobcom a žalovaným nebolo sporné, že žalovaný investoval peniaze úpadcu, získané zo speňaženia konkurznej podstaty do nákupu zmenky vystavenej spoločnosťou CI Holding, a. s. vo výške 46.657,38 eur. Sporné počas konania ostalo, či týmto konaním porušil niektorú z právnych povinností, ktoré by mu ako správcovi konkurznej podstaty vyplývali z právnej úpravy platnej a účinnej v čase kedy k investovaniu peňažných prostriedkov došlo. Žalobca vyjadril názor, že žalovaný nekonal v súlade s odbornou starostlivosťou tak, ako to predpokladá zákon v ust. § 8 ods. 2 ZKV, keď mal pristúpiť k rozvrhovému konaniu a následnému uspokojovaniu konkurzných veriteľov. Žalovaný podľa názoru žalobcu nemal vôbec investovať a obchodovať s finančnými prostriedkami patriacimi do konkurznej podstaty s tým, že škoda by nebola nikdy vznikla, pokiaľ by neboli realizované zmenkové obchody.

29. Žalovaný namietal, že správcovi konkurznej podstaty v konkurzných konaniach vedených podľa Zákona o konkurze a vyrovnaní povinnosť zložiť výťažok zo speňaženia majetku na účet v banke zo zákona nevyplýva.

30. Súd v danom prípade prisvedčil žalovanému, že Zákon o konkurze a vyrovnaní neukladal správcovi povinnosť zložiť peniaze konkurznej podstaty v banke. Povinnosť správcu uložiť peňažné prostriedky podliehajúce konkurzu na účet v banke s označením príslušnej konkurznej veci vyplýva z ust. § 10 ods. 1 zákona č. 8/2005 Z.z. o správcoch, ktorý nadväzuje na zákon č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii, na ktorý citované ustanovenie aj výslovne odkazuje prostredníctvom poznámky s poradovým číslom 1). Preto nie je možné dospieť k záveru, že správca bol aj v konaniach, ktoré sa riadia právnou úpravou Zákona o konkurze a vyrovnaní zo zákona povinný zložiť peniaze konkurznej podstaty na účet v banke.

31. Zákon o konkurze a vyrovnaní ponechal na odbornom zvážení správcu konkurznej podstaty, akým spôsobom bude nakladať s peniazmi, ktoré získal ako výťažok speňaženia konkurznej podstaty. Bez ohľadu na to, či ich zložil na účet v banke, uložil do trezora, odovzdal do notárskej úschovy, alebo iba držal v pokladni, jeho povinnosťou bolo zabezpečiť, aby tieto peniaze - peniaze určené pre veriteľov, boli bezpečne uschované do doby, kým ich správca nevyplatí veriteľom na základe rozvrhového uznesenia. Správca konkurznej podstaty je pri napínaní tohto záväzku oprávnený určiť spôsob uschovania peňazí sám, zo zákona je však povinný postupovať pritom s odbornou starostlivosťou.

32. V prejednávanej príhode správca konkurznej podstaty speňažil majetok úpadcu, z čoho získal finančné prostriedky, ktoré boli určené na rozdelenie veriteľom úpadcu. Následne ich žalovaný opakovane investoval do zmenkových obchodov s obchodnou spoločnosťou. Zákon o konkurze a vyrovnaní však neopravňuje správcu investovať prostriedky konkurznej podstaty do podnikania tretích osôb, neopravňuje ho ani nakupovať cenné papiere, ktoré sú už zo svojej podstaty rizikovými cennými papiermi. I keď mu to výslovne nezakazuje, ako bolo uvedené vyššie, neznamená to, že správca je na takúto činnosť oprávnený.

33. Poskytnutie prostriedkov do podnikania iným subjektom, rovnako ako nákup cenných papierov v sebe objektívne zahŕňajú riziko, že dlžník úpadcovi poskytnuté prostriedky nevráti. Takéto riziko je prítomné vždy, môže sa len líšiť miera pravdepodobnosti, že nastane. Nákupom zmenky ako abstraktného cenného papiera sa majiteľ zmenky stáva veriteľom vystaviteľa zmenky ako dlžníka a

nemôže ovplyvniť, za akým účelom vystaviteľ peniaze od neho prijal. Správca preto ani nemal ako ovplyvniť akým spôsobom bude vystaviteľ zmenky CI Holding s prostriedkami nakladať a či bude podnikat' takým spôsobom, že ich aj s dohodnutým výnosom vráti. Preto išlo o rizikový obchod. Rizikovým bolo každé jedno uzavretie zmenkového obchodu.

34. Odkúpením zmenky správca dosiahol, že úpadca bol/sa stal veriteľom CI Holdingu ako dlžníka, ktorému poskytol svoje peňažné prostriedky. Správca konkurznej podstaty však nie je oprávnený požičiavať peniaze konkurznej podstaty a vytvárať tak úpadcovi nových dlžníkov. Naopak, jeho povinnosťou je prijať všetky plnenia úpadcových dlžníkov, ktoré mu majú na základe ich vzájomných právnych vzťahov plniť. Z uvedeného dôvodu sa v zmysle § 14 ods. 1 písm. g) ZKV vyhlásením konkurzu stávajú nesplatené pohľadávky a záväzky splatnými, aby úpadcovi ako veriteľovi mohli byť vyplatené všetky jeho pohľadávky. Je v rozpore so Zákonom o konkurze a vyrovnaní, aby úpadca vstupoval už po vyhlásení konkurzu do nových právnych vzťahov, v ktorých by mal neisté postavenie veriteľa z rizikového obchodu.

35. V neprospech žalovaného svedčí aj suma, ktorú vložil do zmenkového obchodu vo výške 46.657,38 eur. Nákup zmenky je nákupom cenného papiera. Aj tie subjekty, ktoré sa na trhu venujú investovaniu cudzieho majetku do cenných papierov (napr. banky, investičné spoločnosti, obchodníci s cennými papiermi, ktoré investujú majetok vkladateľov alebo investorov) sú povinné rešpektovať pravidlá rozloženia rizika pri nákupe cenných papierov do ich rôznorodého portfólia tak, aby minimalizovali dopady investičného rizika. Investícia celej sumy do jediného cenného papiera od jediného emitenta je vysokorizikovým počínaním, ktoré sa rozhodne nedá vyhodnotiť ako odborná starostlivosť. Zákon o konkurze a vyrovnaní podobné pravidlá rozloženia rizika neobsahuje nie preto, že by nimi správca nemal byť viazaný a mohol investovať neobmedzene podľa vlastného uváženia, ale preto, že správca nie je oprávnený požičiavať majetok konkurznej podstaty na základe investície do cenných papierov vôbec. Správca zároveň o zámere vykonať rizikový obchod vopred neinformoval veriteľský výbor, ani konkurzný súd.

36. Vzhľadom na vyššie uvedené dospel súd k záveru, že žalovaný nákupom zmenky z finančných prostriedkov úpadcu porušil právnu povinnosť výslovne uvedenú v § 8 ods. 2 ZKV, t. j. povinnosť postupovať pri výkone funkcie s odbornou starostlivosťou preto, že postup správcu s odbornou starostlivosťou je postup, pri ktorom správca maximalizuje výťažok z majetku úpadcu a zabezpečí, aby tento výťažok bol v zmysle zákona pomerne rozdelený veriteľom. Pokiaľ výťažok použije v rozpore s týmto účelom zákona, v dôsledku čoho nie je možné rozdeliť ho veriteľom, nemôže sa jednať o postup vykonaný ani s bežnou, nie to s odbornou starostlivosťou.

37. Príčinná súvislosť medzi vznikom škody a porušením právnej povinnosti postupovať pri správe majetku konkurznej podstaty s odbornou starostlivosťou je daná tým, že k zníženiu majetku úpadcu CONUS BB spol.s.r.o. Banská Bystrica, došlo práve v dôsledku toho, že finančné prostriedky, ktoré boli získané speňažením jeho majetku, boli prevedené v zmenkovom obchode na spoločnosť CI Holding, a.s., pričom spoločnosť CI Holding, a.s. uvedené finančné prostriedky nevrátila, teda nebyť porušenia právnej povinnosti (nákup zmenky), nedošlo by k zníženiu majetku úpadcu CONUS BB spol.s.r.o. Banská Bystrica. Príčinná súvislosť medzi vznikom škody a porušením právnej povinnosti postupovať pri správe majetku v konkurznej podstate s odbornou starostlivosťou je teda daná tým, že ku škode došlo práve v dôsledku neodborného nakladania s konkurznou podstatou.

38. Následne súd zisťoval, či z protiprávneho konania žalovaného vznikla žalobcovi škoda. Ako súd zistil, majetok úpadcu sa v dôsledku konania žalovaného znížil o sumu, ktorú investoval do nákupu zmenky, pretože CI Holding, a. s. ako vystaviteľ zmenky úpadcovi finančné prostriedky nevrátil. Na moment vzniku škody a jej výšku má vplyv skutočnosť, že žalovanému sa nepodarilo vymôcť finančné prostriedky od CI Holding, a. s. a zároveň vyhlásením konkurzu na vystaviteľa zmenky (02.06.2012) už bolo žalovanému, ako bývalému správcovi zrejme, že dlžník je platobne neschopný, pričom vymáhanie plnenia bolo znemožnené v dôsledku právnych účinkov vyhlásenia konkurzu na neho. Plnenie zo strany dlžníka tak do konkurznej podstaty nebolo poskytnuté. Zmenšením majetku úpadcu o sumu zodpovedajúcu zmenkovej istine tak vznikla žalobcovi škoda. V prípade, ak by žalovaný ponechal prostriedky získané speňažením na účte úpadcu a neinvestoval ich do zmenkových obchodov, ku vzniku škody by nebolo došlo.

39. V tejto súvislosti ohľadom obrany žalovaného musí súd poukázať na odôvodnenie uznesenia Najvyššieho súdu SR, sp.zn. 1Obo/10/2018 - 388 zo dňa 25. júna 2019, ktorým zrušil rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 52Cbi/1/2013 zo dňa 25. októbra 2017, v ktorom Najvyšší súd SR okrem iného uviedol, že za škodu vzniknutú účastníkom konkurzného konania alebo tretím osobám v dôsledku porušenia povinnosti uloženej správcovi zákonom alebo súdom v súvislosti s výkonom funkcie správcu konkurznej podstaty zodpovedá podľa ust. § 420 ods. 1 Obč. zákonníka správca ako fyzická osoba, s tým, že pre zistenie, či žalovaný nesie zodpovednosť za škodu je rozhodujúce naplnenie objektívnych a subjektívnych predpokladov zodpovednosti za škodu v zmysle § 420 Občianskeho zákonníka, z dôvodu ktorého, ani prípadný pozitívny výsledok trestného konania pre záver o zodpovednosti žalovaného za škodu z hľadiska ust. § 420 Občianskeho zákonníka nie je rozhodujúci. Odvolací súd sa stotožnil aj so záverom súdu prvej inštancie, ktorý spôsob, akým žalovaný ako bývalý správca konkurznej podstaty nakladal s finančnými prostriedkami, ktoré získal ako výťažok speňaženia konkurznej podstaty považoval za odporujúci ustanoveniu § 8 ods. 2 ZKV (jednalo sa o obdobný prípad, ako v súdnom konaní -investovanie finančných prostriedkov do zmenkových obchodov).

40. Na uvedený záver vyslovený v uznesení Najvyššieho súdu SR poukazuje súd z dôvodu, že napriek oslobodzujúcemu rozsudku v trestnom konaní je daná zodpovednosť žalovaného za škodu z hľadiska ust. § 420 Občianskeho zákonníka. Preto súd zamietol aj návrh žalovaného na pripojenie trestného spisu.

41. Zavinenie ako ďalší z predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu má subjektívny charakter. Zavinenie vymedzuje teória občianskeho práva ako psychický stav konajúcej osoby k jeho vlastnému úkonu a následkom tohto úkonu. Zavinenie je založené na prvku vedomia, ktorým je predvídateľnosť vzniku škody a na prvku vôle, ktorá sa manifestuje tým, či konajúci výsledok konania dosiahnuť chcel, alebo či bol aspoň uzročený s tým, že následok konania môže nastať. Občiansky zákonník v ust. § 420 ods. 3 upravuje zodpovednosť za škodu založenú na prezumpcii nedbanlivostného konania. Dôkazné bremeno o tom, že škoda nevznikla zavineným konaním spočíva na škodcovi, ktorý sa môže zodpovednosti zbaviť tým, že preukáže, že škodu nezavinil.

42. Súd v prejednávanej veci dospel k záveru, že žalovaný vzhľadom na výkon činnosti správcu a advokáta vedel, že jeho povinnosťou je speňaženie majetku v konkurznej podstate a rovnako vedel, že finančné prostriedky získané speňažením sú určené na rozdelenie veriteľom úpadcu. Musel mať vedomosť o tom, že peniaze úpadcu je možné použiť výlučne v súlade so zákonom o konkurze a vyrovnaní. Zákon o konkurze a vyrovnaní v žiadnom zo svojich ustanovení neumožňoval správcovi, aby investoval prostriedky získané speňažením majetku do zmenky (alebo akéhokoľvek iného druhu majetku). Naopak mu prikazuje zabezpečiť ich rozdelenie veriteľom.

43. Súd v prejednávanej veci dospel k záveru, že žalovaný vzhľadom na svoje odborné vzdelanie a výkon činnosti správcu a advokáta vedel, že zmenka je cenný papier, pri ktorom je vždy prítomné riziko, že vystaviteľ na zmenku jej majiteľovi nezaplatí. Vedel preto, že investuje peňažné prostriedky určené na rozdelenie veriteľov, dovtedy bezpečne uložené na účte v banke, do cenného papiera spojeného s rizikom straty. Bez primeraných dôvodov sa však spoľahol na to, že zmenkový obchod bude úspešný a peňažné prostriedky sa do konkurznej podstaty navrátia. Konanie, kedy konajúci subjekt vie o možnosti spôsobenia škody, ale sa bez primeraných dôvodov spolieha, že škodu nespôsobí je tzv. vedomou nedbanlivosťou. Konanie žalovaného nebolo podľa názoru súdu konaním úmyselne zavineným, pretože zo žiadneho konania žalovaného nevyplývalo, že by škodu žalobcovi spôsobiť chcel alebo že by bol uzročený s tým, že ku škode dôjde. Nie sú preto splnené podmienky na to, aby súd vyhodnotil konanie žalovaného ako priamy alebo nepriamy úmysel.

44. Zároveň má súd za to, že v danom prípade nešlo o nevedomú nedbanlivosť. Už vzhľadom na jeho vzdelanie sa prezumuje taký rozsah odborných vedomostí, aby vedel svoje konanie vyhodnotiť ako konanie, ktoré je v súlade so zákonom. Absentuje základný predpoklad nevedomej nedbanlivosti, podľa ktorého škodca nevie, že môže spôsobiť škodu, hoci by to vzhľadom na okolnosti a svoje osobné pomery vedieť mal.

45. Súd následne skúmal, či sa žalovanému podarilo preukázať, že škoda nevznikla jeho zavinením. Súd v danom prípade prihliadol k tomu, že správca vložil finančné prostriedky do zmenkových obchodov bez súhlasu konkurzného súdu a aj bez súhlasu konkurzných veriteľov. Žalovaný tak nemôže preniesť svoju

zodpovednosť za konanie s odbornou starostlivosťou na nedostatočný dohľad konkurzného súdu. Je možné, že pokiaľ by na uzavretie zmenkového obchodu bol správcom udelený opatrením súhlas súdu, táto skutočnosť by mohla mať vplyv na rozhodnutie o predpokladoch na náhradu škody. Avšak v danom prípade správca súd o súhlas nepožiadala a o vykonanom obchode ho informoval až následne.

46. Výška škody je v tomto prípade suma, o ktorú sa zmenšil majetok úpadcu. Žalovaný speňažením majetku úpadcu získal finančné prostriedky, ktoré patrili úpadcovi a ktoré bol povinný úpadcovi vydať.

47. Vzhľadom na vyššie uvedené závery uvedené v tomto rozsudku dospel súd k záveru, že žaloba žalobcu je v celom rozsahu dôvodná, preto zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 46.471,49 eur s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 46.471,49 eur od 1.9.2009 do zaplataenia.

48. O trovách konania rozhodol súd podľa § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP a žalobcovi, ktorý bol v konaní úspešný priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. O výške trov rozhodne podľa ust. § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

49. Rozhodnutie bolo prijaté členmi senátu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní od jeho doručenia na Krajskom súde v Banskej Bystrici, proti ktorého rozhodnutiu smeruje (§ 362 ods. 1 CSP).

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach podania uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§363 CSP).

Odvolanie možno odôvodniť len tým (§365 ods. 1 CSP), že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej (§365 ods. 2 CSP).

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 3 CSP).

Prostriedky procesného útoku alebo procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie možno v odvolaní použiť len vtedy, ak (§ 366 CSP)

- a) sa týkajú procesných podmienok
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.